

Absynthe Black

Viläigom

 Publio

Világom

Absynthe Black

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Védőbeszéd

Úgy érzem, mielőtt a kedves Olvasó fejest ugrana a betűtengerbe, nem árt néhány szóval biztonságba helyeznem lelki világát.

Az alábbi írások életem különböző szakaszában születtek, eltérő körülmények között, más-más élmények, események, emberek hatására. Ebből adódhat sokszínű hangnemük; hogy némelyik humoros, némelyik bizakodó, némelyik keserű, és némelyik olvastán megfordul a fejükben, hogy mentőt hívjának hozzám.

Nem kell megijedni. Sosem voltam épeszű.

Az Olvasó viszont bizonyára az, éppen ezért szükségét éreztem röpké védőbeszédet mellékelni alábbi irományaim mellé.

Szösszenetek. Többnyire emberhez méltó elmeállapotban vettem őket papírra. Valóságból vett mozzanatok, emberi kapcsolatok, érzések, problémák, saját életem nüánszai. Kivéve a *Nesze neked, tűz* címűt. Az idézett dalszövegrészlet ihlette; a múzsa, gyanítom, részeg csókot adott.

Elmélkedések. Bevallom, szoktam. Tudom, bűnös dolog. Mea culpa, Canossa, kukorica. Mentségemre szóljon, hogy szeretek az ész illúziójában gyönyörködni.

Hogyan ne írjunk házi dolgozatot? Félreértés ne essék, én imádtam házi dolgozatot írni. Tényleg. De legalább annyira szerettem bolondozni is. És néha az utóbbi győzött.

Versfélék. Nem az én műfajom. Ennek ellenére rendkívül felfokozott érzelmi állapotban előfordul, hogy megszülök egyet-kettőt. Esetleg, ha nagyon unatkozom.

Elbeszélések, vagy hasonlók. Nem tudom behatárolni a műfajukat. *Western tündérmese.* Tényleg tündérmese. Csak figyeljék. A *Salvatore* három hajdanvolt osztálytársam előtt tiszteleg. Ők ihlették, mikor egy időben a Matteo Salvatore, Stephano Imperatore és Vittorio Principe di Verona neveket viselve flangáltak a gimnázium folyosóin. Fiatalság, kreativitás. *Mint a filmekben.* Fogalmam sincs, hogy kezdődött. Tanórán, utazáson, házi feladat írása közben? Vagy csupán egy kósza, unalmas pillanatban? Bűnös, édes élvezetem leltem bennük.

A kötetnek a *Világom* címet adtam; ezek az írások ugyanis egy teljesen más világba kalauzolják el nem csak azt, aki olvassa, de azt is, aki papírra vetette őket. Bizony, míg a toll forgott a kezemben, és a billentyűk kopogtak ujjaim alatt, messze jártam mindentől, ami körülvett. Remélem, a kedves Olvasó érezni fogja a könyv forgatása közben mindazt, amit én éreztem, mialatt e szótömeget papírra vettem.

Kitárt szívvel üdvözlöm a Világomban.

Szösszenetek

Függőség

Elég egy eltévedt pillantás...

Egy asztal. Rajta fénycsöves lámpa. Teleírt füzetek, papírlapok, fecnik. Jegyzetömb. Tele kósza ötletekkel, pillanatképekkel, mozzanatokkal, emberekkel, sorsokkal. Történelmek, amit ők már feladtak, de mi még nem. Vagy fordítva. Tollak, ceruzák. Egy megbontott csomag papír zsebkendő. Száz darabos. Számítógép: monitor, winchester, egér. Hosszú farok, lassú reakció. Cin.

Megindul a vetítés...

...És már tudod, hogy ma sem fogsz tanulni.

Hazatérés

Ott volt a veréb az orra előtt. Még mindig nem figyelt fel a rá leselkedő veszélyre. Talán, mire megérzi, késő lesz... ő már ugrásra készen állt...

Ám ekkor meghallotta a hangot. Távolról szólt, de ismerősen csengett. Mintha az ő nevét kiáltotta volna valaki. Felkapta a fejét. A veréb felrebbent. Nem bánta. Fülelt.

Újra a kiáltás. Őt hívják!

Nekiiramodott. Rohant haza az úton. A gyalogosok csodálkozva fordultak utána: hova szalad ilyen sebesen, ki űzi? Nem válaszolta meg kimondatlan kérdéseiket. Elhaladt egy biciklis öregúr mellett. Ismerte jól, mint mindenki más rajta kívül; egész nap nyeregben ült, jó barátságban volt emberrel, állattal egyaránt. Tisztelete jeléül futtában ő is ráköszönt, bár ebből az úr nem sokat érthetett.

Az utolsó kanyarnál egy kiforduló autó majdnem elgázolta. Ő megugrott, szembefordult a járművel, ijesztő torokhangokat hallatott, tekintete villámokat szórt.

Megint felhangzott a kiáltás, immár erősebben. Újfent meglódult, lemondva a figyelmetlen sofőrrel tervezett éles szóváltásról. Már látta a kerítést. Igen! Beért az udvarra. A testvére jóízűen falatozott. Ő is odarohant, és boldogan dorombolva a gazdája kezéhez dörgölőzött.

- Na, végre, te kis csavargó! Gyere, cicám, itt a kaja. Ne nyávogj, te, hanem egyél!

Kinga

Melankolikusán ült a padon. A Nap ideje nagy részét a felhők mögött lustálkodva töltötte. Mikor néha kegyesen előjött, tekintete bágyadtan, álmosan suhant végig a tájon. A szél is lagymatagon fújdogált.

A lány mélyen a gondolataiba merült. Elméjében a jelen és a múlt mezsgyéjén állt, arccal a régi idők felé. Bár agyáig nem jutott el, teste még érzékelte a hűvös őszi időt. Megborzongott. Ez egy hangot idézett fel benne, valahol a tudata legmélyén: *szennyes klíma*.

Távoli, fiatal fiúhang. Hányszor hallotta ezt a szót akkoriban: szennyes! Ez volt Mucsaröcsöge szavajárása. Minden kellemetlen, neki nem tetsző dologról így nyilatkozott: *szennyes*.

Hej, az a sügér Mucsaröcsöge! Annyi sületlenséget bírt beszélni! Miért is lett Mucsaröcsöge? Ah, már emlékszik. A srác váltig állította, hogy ilyen nevű település létezik. Hogyne létezne, amikor ő az apjával minden évszakban elmegy oda vadászni! Múltkor is lőtt ott egy kanárit és két kolibrit. Hiába magyarázták neki, hogy ilyen madarakat náluk legfeljebb állatkertekben látni.

- Hagyjátok! - legyintett Csili. - Mucsaröcsöge úgyis jobban tudja, hogy a kacska, amit lőtt, az kacska-e, vagy kolibri?

Persze, Csili mindig mondott valami hasonlót. Neki semmi nem volt szent. Mindig talált rá okot, hogy megszóljon másokat.

- Úgy csíp a nyelved, mint a chili - mondta neki egyszer Moly. Persze, Moly tele volt ilyen hasonlatokkal. Állandóan olvasott. Tanórán is, naná.

De nem csak ő szeretett olvasni, hanem Betű is. Csak ő kicsit kevesebbet. Ő inkább írt. Egész jól. Szerették olvasni a történeteit. Mesélni is szépen tudott, csak nem nagyon merte hallatni a hangját. Először Írottbetűnek keresztelték. Aztán kiderült, hogy ez a név már foglalt. Helyette Betűvető lett, de ezt túl hosszúnak találták. Idővel Betűvé rövidült. Abetűvé, Azandris szerint. De Azandris pesti volt, neki minden név így kezdődött: Amucsaröcsöge, Acsili, Abetű. Elvetették az ötletét, s nem csak azért, mert rajta kívül senki más nem volt pesti, hanem, mert abban a névben, hogy Szörényi Lenke, egyetlen *a* betű sem akadt. Úgyhogy maradt Betű.

Persze, nem csak Betű forgatta szorgosan a tollát, hanem Poéta is. Ő főleg verseket írt, de soha semmit sem komolyan. Egyetlen célja volt: mások szórakoztatása. Ehhez nagyon értett. Dongóról is írt egy verset, pontosabban a dongó és Dongó viszonyáról. Dongó sosem volt túl okos lány, és annyira félt a darazsaktól, hogy a legkisebb méhecske láttán is felvisított: *dongó!* Mikor Poéta felolvasta a verset, nagyon megsértődött, úgyhogy Poéta bekereteztette Deszkával, aki igazi ezermester volt, és másnap Dongónak ajándékozták. Dongó nagyon meghatódott, főleg a keret miatt, mert mindig is tetszett neki Deszka. Kár, hogy Deszka meg Kingát szerette, igaz, hogy hiába.

Kingára sok nevet próbáltak már kitalálni, de egyik sem tűnt igazán megfelelőnek. Ő egyszerűen csak Kinga volt. Akinga, Azandris szerint. De csak szerinte.

Kinga gyönyörű lány volt, csendes, a barátnőivel aranyos, mindenki mással viszont azt éreztette, hogy soha, senki nem lesz méltó hozzá, mert ő mindenkinél magasabban van. A fiúk mégis rajongtak érte, és csakis őérte. Kivéve Csilit. De Csili soha nem volt szerelmes. Kigúnyolta ezt az érzelmet, és mindenkit, akit ilyesmi megkörményezett. Nem lehetett megszelídíteni. Végül persze sikerült. Naná, hogy Kingának. De csak később. Sokkal, sokkal később.

Egy esőcsepp esett az orrára. A következő végigcsorgott az arcán, mintha könnyezne. A lány felrezzent. Tisztuló tekintete sírkőbe ütközött. Oly' sokszor elolvasott feliratát fejből idézhette volna:

Itt nyugszik
Bajzát János
Élt 78 évet

A lány végigsimított kontyba fogott, ős haján. Esőcseppektől nedves, rancos arca még őrizte hajdani ragyogó szépségét. Elmosolyodott. Összegombolta kabátját, kinyitotta esernyőjét, és sóhajtván, nehézkesen felállt a padról.

- Már nem kell sokáig várnod rám, Csili - suttogta a sírkőnek, s botjára támaszkodva lassan, öregesen hazaballagott.

Szívfarktus

Már megint rám néznek. Érzem, ahogy jeges borzongás fut végig a gerincemen.

Amint felszálltak, tudtam, hogy baj lesz. Mellettem, illetve velem szemben pont három hely volt szabadon. És ők leültek. Már akkor észrevettek. Talán elborzadó pillantásom tette. Lepleznem kellett volna.

Mindhárom fiatalember jóformán egyforma, és nem éppen biztató látvány. Fekete bakancsot, terepmintás nadrágot és különböző ízléstelen feliratokkal ellátott sötét pólót viselnek. Hajuk színét nehéz lenne megállapítanom; mindegyiké hosszú, vastag csimbókokban lóg. Kisugárzásuk ijesztő.

Meg fognak támadni. Érzem. Érzem, mióta leültek hozzám. Ugyanott szállnak majd le, mint én, megvernek, kifosztanak, leütnek, megölnék... nem tudok védekezni. A magam nyolcvanhét esztendejével én már gyenge vagyok, védtelen. Bezzeg negyven, vagy akár harminc évvel ezelőtt! Hogy elvettem a kedvét mindenkinek, aki ilyesmit próbált művelni velem! De az régen volt. Elmúlt.

Már csak egy megálló. Felállok, az ajtó felé indulok. Érzem, engem néznek. Jönnek ők is. Egyikük jelez. Fenyegetés árad belőle.

Körbenézek. Rajtunk kívül csak egy idős asszony készül leszállni, de ő a busz közepén. Mi pedig leghátul.

Megáll a jármű. Kinyílik az ajtó. Idegesen lépek le a járdára, sietősen megindulok. Kis, színes karikák táncolnak a szemem előtt, hangosan ver a szívem, izzadok, légzésem szapora. Félek. A három fiú hangosan nevet. Rajtam. Érzem, *tudom*, hogy rajtam.

Próbálok még gyorsabban menni. Megbotlok. A nevetés nem szűnik. A fiúk egyre közelebb érnek. Nem kapok levegőt. Elhaladnak mellettem. A szívem hatalmasat dobban.

Már a földön fekszem. Nem tudom, hogy kerültem oda. Szakad rólam a víz, tudóm, szívem vergődik, izmaim, tagjaim görcsben. Négy arc hajol fölém. Hármat azonnal felismerek: a fiúk! Vádlón mutatok rájuk reszketeg kezemmel, szám nyílik, hogy segítségért kiáltok, de egy hang sem jön ki a torkomon. Végem. Megvernek, kirabolnak, megölnék! Elhomályosodik szemem előtt a világ...

...S hirtelen mintha eltűnne minden. Nem érzek semmit.

A három fiú és az öregasszony értetlenül állnak a holttest fölött.

Karnyújtásnyira

Egy monogram:

B.S.Á.

- élet nem múlhat el nyomtalanul

Nem láttam, nem hallottam, nem érzékeltem.

De, talán mégis.

Csak nem reagáltam rá.

A tudatomig semmi nem hatolt el.

Talán fel tudnék idézni apró részleteket emlékeim alapján, hiszen tudatalattim mindent elraktározott.

De a felszínre semmi nem tudott feltörni. Befagytak az idegpályák.

Kataton állapotban kóboroltam az utcán. Már téli időjárás uralta a várost. December eleje lévén, mindez nem is volt meglepő.

December negyedike, ha pontos akarok lenni.

Negyedike.

December.

Nem június.

December.

Hat hónap.

Azt mondják, az idő minden sebet begyógyít.

Hat hónap relatíve már időnek számít.

Hat hónappal ezelőtt azt gondoltam, hat hónap múlva még nem leszek túl rajta.

Egy héttel a hat hónappal ezelőtt után úgy éreztem, hat hónap alatt túl leszek ezen az egészen. Talán.

Letelt a hat hónap. Néha úgy érzem, másodjára jósoltam helyesen. De, ha mélyebbre merülök saját, olajos felszínű lelki tengeremben, rájövök, az első jóslatom helytállóbb. Sosem leszek igazán túl rajta.

December negyedike van. Fél éve annak, hogy Ő messzire költözött. Többé nem jön vissza, hogy hús-vér valójában meglátogasson, jókat ne vessünk. Én sem látogathatom meg. Szent Ágoston szerint a rossz, az a jó hiánya. Ő jó volt. Igazán jó. A hiánya tényleg nagyon rossz. Enyhén kifejezve nagyon rossz.

Lám, leltem némi értelmet a filozófiában!

Mintha a világ évfordulót tartana. Emlékünnepet. Gyásznapot.

Roszul aludtam az este.

Reggel mogorva kedvvel keltem. Szürke, ködös, metsző hideg és temetői szél fogadott. Napsütés semmi.

A szekrénybe benyúlva csak fekete ruhák akadtak a kezembe.

Szemem alatt sötét karikák.

Ételt-italt látva felfordult a gyomrom.

Kedvetlen, nyomott hangulat a városban, iskolában, osztályban.

És valahogy minden Órá emlékeztetett.

A tízéves forma kisfiú a buszon. Kísérteties és fájdalmas a hasonlóság.

A mécsesek egy kirakatban.

Az Északi Temető és mellette a virágárusok. Nap, mint nap látom őket, de ma nem siklott át rajtuk közömbösen a tekintetem.

A Zeneiskolában valaki trombitán játszott.

Napilap; benne keresztretjtvény.

Egy síró asszony.

Az első osztálykép, amin még Ő is rajta van: a szekrényemen, a tanterem falán.

A legjobb barátja. Szemében megtört, tompa fény.

És a hangja.

Az Ő hangja.

Amint a nevemet mondja.

Többször.

Szabálytalan időközönként.

»Emese.«

Az arca, a szeme, a ruhája, a neve, hobbijai, a hangja, a nevetése, az emléke.

»Emese.«

Besokalltam.

Áramszünet.

Nem találtam az irányt hazafele. Nem ismertem fel a buszom. Nem jutott eszembe az idő múlása.

Tengtem-lengtem. Üveges tekintettel, őrző hallójáráttal.

»Emese.«

Nem tudom, hány emberbe ütköztem bele. Hány ismerősömnek nem köszöntem. Hány kérdésre nem válaszoltam.

Rémlik, hogy valaki megállított. Árnyék vetült rám. Egy kéz az állam alá nyúlt, felemelte a fejem.

Rémlik az arc. Az enyémhez képest nagyon magasan volt.

És a szemek.

Sötétek.

Olyan színűek, mint az Övé.

Mint az Övé volt, míg örökre le nem hunyta.

A hangja viszont más volt. Nem olyan mély, se nem olyan komoly.

Magasabb volt, mint Ő. És élt.

Átkarolta a vállam, megindult velem. Gépiesen lépkedtem mellette.

Kis séta után leültetett. Mint később megtudtam, egy kávézóba vitt, rendelt mindkettőnknek valamit.

Ültem, mint egy báb; egy kellék, amit oda tettek.

A fiatalember folyamatosan beszélt hozzám. Kezével integetett az arcom előtt. Néha megérintett. Akkor mindezt nemigen éreztem.

Kezembe adta a kiskanalat. Kevergettem az italt, de erről sem volt tudomásom.

»Emese.«

Valami zörgött, rezgett, izgett-mozgott a zsebemben. Zajongott is. Nem reagáltam. A fiatalember nyúlt végül a telefonom után.

Aztán egyszerre két szólamban hallottam:

»Emese.«

A kezem megállt kavargatás közben.

A látóterem egyszerre megtelt Vele.

Úgy, ahogy emlékezetemben megmaradt: kockás ingben, csillogó szemekkel, ártatlanul.

Ott ült előttem, mellettem, jobbra is, balra is. Körbeállt.

»Emese.«

»Emese.«

»Emese.«

»Emese.«

- Emese!

Felnéztem. Ott ült velem szemben.